

SHWE THAMIEE PUBLISHING HOUSE

ခု:ခု:

မောင်ရေ:တဲ့ကဗျာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

eOver tkk

Introduction

အနမ်းတစ်ခုကို မထင်မှတ်ပဲ ပေးလိုက်မိပြီး ထိုစိတ်က သူမကို အချိန်တိုင်း တပ်လှန့်နေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနမ်းဖူးသော သူမအနမ်းက တစ်ခါဖူးမှ တွေ့ပင်မတွေ့ဖူးသော သူ့ကို နမ်းလိုက်မိသော်လည်း သူမ၏ မောင်က သူမကိုစိတ်မဆိုးချေ။

မသိသည့် လူတစ်ယောက်ကို နမ်းလိုက်မိသည့် ထိုအနမ်းအတွက် သူမချစ်သူ သူမ၏ မောင်က သူမကိုပင် သနားလို့ နေပါသေး၏။

အခန်း (၁)

သူမ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ အပြေးလေးတက်လာခဲ့လိုက်သည် နှင့် သူမနှင့် သူထိုင်နေကြ ထိုင်ခုံလေး၏ အနီးတွင် သူ ကန်ရေပြင်ကြီးကို ရပ်ကြည့်ရင်း သူမကို ကျောပေးကာ ရပ်နေလေသည်။ ။ ချိန်းထားသည် ထက် ဆယ်မိနစ်ခန့်နောက်ကျပြီးမှ သူမ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သူသည် သူမကို ပြောထားသည့် အတိုင်း အပေါ်မှ အပြာရောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီအဖြူရောင်ကို စတိုင်ကျကျဝတ်ဆင်ထားပါ၏။

သူမ ခြေသံဖွဖွနှင့် သူ့အနီးသို့တိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် ကျောပေးကာရပ်နေသည့် သူ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါတော့၏။

သူမ လက်များ နှင့် သိုင်းဖက်ခံထားရသည့် အတွက် သူ့ရင်ခွန်လွန်း၍ ကမ္ဘာကြီးပင် တုန်လှုပ် နေသည် ဟု ထင်မှတ်နေမိပါ၏ ။

"မောင်..."

သူမတို့ ချစ်သူဘဝကိုစရောက်ကတည်းကသူ့ကို သူမ မောင်ဟု အမြတ်တနိုး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည် ။ သို့သော် သူမနှင့် မောင်က အသက်ရွယ်တူပါ၏။

"Valentine day မှာ နောက်ကျမိတဲ့ အတွက် ဒါကတောင်းပန်တာ..."

"

အချိန်မှန်ရောက်နေသော သူမမောင်၏ လည်တိုင်လေးကို သူမ မမီ
သော်လည်း ခြေဖျားထောက်ကာ မျက်လုံးစုံမှ ဝတ်ရင်း ဖိနမ်းရင်း
တောင်းပန်လိုက်၏။ သူ မည်မျှရင်ခုန်နေသည် ကို ဖက်ထားသော လက်
ဖဝါး၏ အထိအတွေ့ကြောင့် သူမ အတိုင်းသားသိနေရပါ၏။

"နောက်ပြီး ဒါက Valentine Present..."

သူမ ပြောပြီး သူ့လည်တိုင်လေးကို ဒုတိယအကြိမ်နမ်းရန် ခြေဖျား
ထောက်လိုက်ပြီး ပြုံးပျော်နေမည့် မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နမ်းမည်
ဆိုသော အတွေးဖြင့် သူမ မျက်လုံးများ ဖွင့်ပြီး သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည့်
အခိုက်...

"ဟင်..."

သူသည် သူမ၏ မောင် မဟုတ်ချေ။ သူမ သိလိုက်သည် နှင့် ဖက်
ထားသည့် လက်များကို အမြန်ဖယ်လိုက်ပြီး နောက်သို့
ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်မိသွားပါ၏။

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ရမှာ လား မိန်းကလေး?"

မောင်မဟုတ်သည့် သူက သူမကို မျက်ဝန်းနက်နက်များ နှင့် ကြည့်ရ
င်း မေး၏။ သူမ ရှက်လွန်း၍ ဘာပြန်ပြောရမည်ပင်မသိတော့ချေ။ ကြ
ည့်ပါဦး။ Valentine Kiss ကို လူမှားပြီး ပေးမိတယ်လို့ ။ နောက်ပြီး သူမ
သည် နမော်နမဲ့မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ပြန်။

"ကျွန်တော် ငြင်းဖယ်ဖို့ အချိန်မရှိလို့ ဒီအတိုင်းငြိမ်နေမိတာနော်။ ယုံ
လား?"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့..."

သူမ ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာပူနေပါတော့၏။

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တောင်းပန်သင့်လား?"

"မ... မလိုပါဘူး..."

ရှက်လွန်း၍ စကားလုံးများ ပင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။ ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည့် သူ့ကို သူမ ကြည့်၍အောင်တော့ ကြည့်လိုက်ပါသေး၏။ သူကဘယ်လိုကြောင့် မောင်နှင့် ပုံစံတူအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ခဲ့နိုင်သနည်း။ သို့သော် အပြာရောင်ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားတိုင်း ကိုယ့်ချစ်သူထင်ပြီး နမ်းလိုက်မိသည့် သူမ အပြုအမူလွန်သည် ဟု သူမ နားလည်ပါ၏။

"ဟို... ကျွန်မရော... တောင်းပန်သင့်လား?"

"မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ လူကတော့ ဒီနေ့တော်တော့ကို ကံကောင်းတဲ့ လူဖြစ်မှာ ပါ"

သူမ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

"ကန်ရေပြင်ကိုငေးကြည့်နေတုန်း မင်းရောက်လာတာ။ ကိုယ်က တော်တော့ကို အံ့ဩမိပေမဲ့... ဟို"

"ဟို... ရပါတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ လွန်တာပါ"

ရှက်စရာကိစ္စကို အစပြန်ဖော်မည်ကို သူမ မလိုလားပါ။

"မင်းတို့ ဒီမှာ ချိန်းထားတယ်နဲ့ တူတယ်။ မင်းဖက်က သေချာတဲ့ အပြုအမူကို ရဲရဲကြီးပြုမူရဲတာ..."

"ဟုတ်... မနေ့ကတည်းက ဒီမှာ ချိန်းထားတာပါ"

"ဒါဆို ကိုယ်မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး။ ကဲ... ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုဦး"

သူ သူမကိုပြုံးပြရင်း ကန်ပေါင်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ သူမ မှားယွင်း

သွားသည့် သူမ၏ အနမ်းကို ယခုထက်ထိ မျက်လုံးထဲမှ မထွက်။ အချိန်ကိုက်၊ နေရာမှန်၊ အဝတ်စားတူ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် သူသည် သူမအတွက် တိုက်ဆိုင်လွန်းနေပါ၏။

သူမ စိတ်ပျက်စွာပင် ထိုင်ခုံလွတ်လေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကန်ပေါင်မှ ဆင်းသွားပြီဖြစ်သော ထိုလူကို သူမ လှည့်ကြည့်ဖြစ်လိုက်ပါသေးသည် ။ သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း သူမ ရင်ခုန်ရပါ၏။ ထို့အပြင် နမ်းမိသည့် သူမအပြုအမူအတွက်လည်း ရှက်မိပါသေး၏။

"မှန်... ဘာတွေအဲလောက်တောင် ငေးနေတာလဲ?"

သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ထိုလူကိုငေးကြည့်နေသော သူမအကြည့်များကို သူမ အရှေ့သို့ပြန်လွှဲကြည့်လိုက်စဉ် မောင်က သူမအရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။

"မောင်..."

သူမ၏ မှားယွင်းသော အပြုအမူကြောင့် မောင့်ကိုတွေ့တော့ သူမ အားနာသလိုလိုခံစားရ၏။

"Sorry ပါ မှန်ရယ်။ မောင်နောက်ကျသွားတယ်"

မောင်က ပကတိဖြူစင်ခြင်းသက်သက်ဖြင့် ပြောရင်း သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။

"ပြော... မှန်ဘာဖြစ်ချင်လဲ? မောင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ?"

မောင်က သူမကို စေ့စေ့ငေးကြည့်ရင်း မေးရှာ၏။

သူမတို့ ချစ်သူသက်တမ်းတွင် ယနေ့ မောင့်ကို သူမ ပထမဦးဆုံး အ

နမ်းပေးမည်ဟူသော အတွေးဖြင့်အိမ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ချစ်သူသက်တမ်း၏ ပထမဦးဆုံးအနမ်းကို သူမ မောင့်ကိုမပေးမိလိုက်ချေ။

"မောင်... ဒီနေ့..."

သူမ ဖုံးကွယ်မှုတွင် မယဉ်ပါးသောကြောင့် အမှန်အတိုင်းမောင့်ကို ဝန်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သို့မှ သာ လေးလံနေသော သူမစိတ်အစုံက ပြန်လည်ပေါ့ပါးသွားနိုင်ပါ၏။

"ဒီနေ့ဘာဖြစ်လဲ မှန်"

မောင်က သူမကိုစေ့စေ့ငေးကြည့်ရင်းမေး၏။

"ဒီနေ့ မှန်အိမ်ကထွက်လာတုန်းက မှန်ချစ်သူ သင်္ကေတဆိုတဲ့ ဟောဒွီက မောင့်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးဖို့ စဉ်းစားလာခဲ့တယ်"

"အင်း... ပြောလေမှန်"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်ဆောင်က မောင့်ကိုမပေးဖြစ်လိုက်ဘူး"

"ဪ..."

မောင် ငေးငေးလေး ဖြစ်သွား၏။

"မှန် ဒီကိုလာတော့ မောင့်လိုပဲ တစ်ပုံစံတည်း ဝတ်စားထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက မှန်ကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေတာ"

ပြောရင်းနှင့် သူမ အပြုအမူကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးထဲတွင် တစ်ဖန်အသက်ဝင်လာပြန်လေ၏။

"မှန် သေသေချာချာမစူးစမ်းပဲနဲ့ အဲဒီလူကို မောင့်ကိုပေးမယ့် လက်

ဆောင်ပေးလိုက်မိတယ်။ မောင်..."

"ပြောလေ..."

မောင့်အသံများ သိသိသာသာလေးလံနေ၏။

"မှန် သူ့ကိုဘာလက်ဆောင်ပေးလိုက်မိတယ်ထင်လဲ?"

"မှန်ပြောလေ... မှန်ပြောမှ မောင်သိရမှာ ပေါ့"

"မှန် သူ့ကိုနမ်းလိုက်မိတယ် မောင်"

မောင့်မျက်ဝန်းတစ်စုံက သိသာစွာငိုစင်းသွား၏။ ထို့နောက် ဖျော့ဖျော့ပြုံးလိုက်ပါ၏။

"မောင်... မှန် အရမ်းမှားသွားခဲ့တယ်နော်"

မောင် လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နှင့် သူမခေါင်းကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း

"မမှားပါဘူး မှန်ရယ်။ မှန်က ရည်ရွယ်ထားတာ မောင့်ကိုလေ။ မောင် နားလည်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့..."

"ဟင့်အင်း။ အဲဒါ မှန် မမှားဘူး။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက် ကို အပြစ်ဖို့ ရမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီအပြစ်ဖို့ ခံသင့်တဲ့ လူက မောင်ပါ ကွာ။ မောင်သာ ဒီ ကန်ပေါင်ကို ဒီထက် နည်းနည်းစောရောက်ခဲ့မယ်ဆို ရင် မှန်ရဲ့ လက်ဆောင်ကို မောင်ပဲရမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား?"

မောင်ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ မောင်က သူမကို သနားနေခြင်းပင်။

"မောင်... နောက်ကျပြီးရောက်လာလို့ မောင့်ရဲ့ မှန်က နောက်တစ်ယောက်ကို နမ်းလိုက်မိတဲ့ အတွက် မောင် မှန်ကို သနားလိုက်တာကွာ"

မောင် လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နှင့် သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ယုယ
စွာကိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကဲ... အဲဒါကိုခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်တော့နော်။ အခု မောင်တို့
ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာကိုပဲ တွေးတော့"

"မှန် စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး မောင်"

"ဒီမှာ ဆက်ထိုင်ကြမလား?"

"မှန် ဒီနေရာကြီးကို မနှစ်သက်တော့ဘူး မောင်"

"ဒါဆို မောင်တို့ တစ်နေရာရာကိုသွားကြတာပေါ့။ လာ..."

မောင် ထရပ်ရင်း သူမကို လက်လေးကိုပါ ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့
နောက် သူမနှင့် မောင်တို့ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သော သူမ ထိုနေရာလေးကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်
အောင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမ နမ်းလိုက်သည့် လူ၏ မျက်နှာက သူ
မ အာရုံထဲတွင် ကွက်ခနဲပေါ်လာပါ၏။ ထိုခဏလေးအတွင်း သူမ ရင်ခု
န်သွားရပါ၏။

သူမ သူ့ကိုပထမဦးဆုံးတွေ့ပြီး ပထမဦးဆုံးရင်ခုန်ရပါ၏။ သို့သော်
သူမ၏ မှားယွင်းသော အပြုအမူကြောင့် ပင်ရင်ခုန်ရပါသည် ဟု သူမ
ထိုရင်ခုန်သံများကို ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့မိပါတော့သည်။ ။

"မောင်... အခု အလုပ်ရှုပ်နေလား?"

တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိသောကြောင့် ကော်ဖီဆိုင်အပြင်မှ PCO ဖုန်းနှင့် မောင့်ကို သူမခေါ်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲတွင် ဝင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ ။ သို့သော် ရောက်လာသော မောင့်ပုံစံမှာ လွန်စွာအလျင်လိုနေ၏။

"ဟုတ်တယ် မှန်... အခု မောင် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ပြောပါ။ မောင် မှန်အတွက် အချိန်ပေးနိုင်ရမှာ ပေါ့"

မောင့်စကားလုံးလေးအတွက် သူမ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရပါ၏။ မောင်သည် သူမ အပေါ်တွင် ဘယ်သောအခါမှ အနိုင်မယူတတ်ချေ။ ထို့အပြင် သူမ တစ်ခုခု မကျေမနပ်ဖြစ်တိုင်းလည်း သူမကို အပြုံးဖျော့ဖျော့နှင့်သာ တောင်းပန်တတ်ပါ၏။

"မှန် အလုပ်တစ်ခု သွားလျှောက်ထားတာလေ..."

"အင်း... မောင့်ကိုမှန်ပြောဖူးတယ်လေ"

သူမ ဘာပဲလုပ်လုပ် မောင့်ကို တိုင်ပင်တတ်ပါ၏။

"ဟုတ်တယ်။ အခု အဲဒီအလုပ်က Interview ဖို့ မှန်ကို လှမ်းပြီးဆက်သွယ်တယ် မောင်"

"ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့။ မှန် Interview အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား?"

"ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီမောင်"

"Interview အတွက် ဘယ်ကိုသွားရမှာ လဲ?"

"ပထမတစ်ခါ Application Form သွားတင်တဲ့ Company ကိုပဲ သွားရမှာ ..."

မောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရှာ၏။

"ဘယ်တော့သွားရမှာ လဲ မှန်"

"မနက်ဖြန် "

"မောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ..."

"ရတယ် မောင်။ မှန်ဘာသာ သွားလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်လာကြိုပေးမလား?"

"လာကြိုပေးရမှာ ပေါ့"

"မောင် အလုပ်အားပျံ့မလား?"

"မောင် အလုပ်မအားရင်လည်း ရအောင် လာကြိုပျံ့မယ် မှန်ရယ်"

မောင့်စကားလုံး နူးနူးညံ့ညံ့လေးတွေက သူမကို အမြဲတစေလို ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်စေပါ၏။

"Interview က ဘယ်တော့လောက်ပြီးမှာ လဲ?"

"အဲဒါ မှန်သေသေချာချာမသိဘူးမောင်"

"ဒါဆို Interview ပြီးသွားရင် မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက် လိုက်လေ။ မောင်လာကြိုမယ်"

"အင်း... မှန် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ"

"မှန် ကော်ဖီပဲမှာ ထားတာလား? စားဖို့ တစ်ခုခုမှာ ဦးလေ"

တကယ်တော့ မောင်လွန်စွာအလုပ်များ နေမှန်းသူမသိပါ၏။ သူမ ကိုကော်ဖီဆိုင်တွင် ထားပြီး မောင် ထမသွားရက်သောကြောင့် မုန့်တစ် ခုခုစားရန် ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

"မောင် အလုပ်များ နေတယ်ဆို... ပြန်တော့လေ"

"ဒါပေမဲ့ မှန်က ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း..."

သူမထင်သည့် အတိုင်းပင်။ မောင်က သူမကို စိတ်မချဖြစ်နေ၏။

"ရပါတယ်မောင်ရယ်။ မှန် ကော်ဖီလက်စသတ်ပြီးရင် ပြန်တော့မှာ ပါ။ မောင် စိတ်ချလက်ချသာသွားပါ"

"ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေ မမဲ့နဲ့ မောင်။ မောင်အလုပ်များ နေတယ်ဆိုတာ မှန်သိတယ်"

မောင် သူမကို သနားသလိုနှင့် ငေးငေးလေးကြည့်နေသေး၏။

"ကဲပါမောင်ရယ်။ အလုပ်တွေ နှောင့်နှေးကုန်ပါ့မယ်။ သွားတော့ နော်... နောက်ပြီး မောင်အခုလို အလုပ်ကြိုးစားနေတာ မှန်နဲ့ နီးဖို့ ပဲ မ ဟုတ်လား။ မှန် နားလည်တတ်ရမှာ ပေါ့"

သူမ မောင့်လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းပြောလို က်၏။ မောင် မတတ်သာသည့် အဆုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည် ။

"အင်း... ဒါဆို မောင်သွားတော့မယ်။ ညနေ မှန်အဆောင်ကို လာလ ည်မယ်နော်"

"လာလည်ပေါ့မောင်ရယ်။ မေးဖို့ လိုသေးလား? ကဲ... ပြန်တော့မော င်"

မောင် သူမကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာကျောခိုင်းပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ

ထွက်သွားပါတော့သည်။ သူမ မောင့်ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ကော်ဖီ ဆိုင် ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ မောင့်ကျောပြင်ကိုငေးရင်းနှင့် မဆီမဆိုင် သူမ Valentine dayတွင် နမ်းခွဲဖူးသည့် လူသည် ဖျက်ခနဲ သတိရလိုက်မိ ပါ၏။

ထိုသတိရမှုအတွက် သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩရပါသေး၏။

သူမ Interview ရာတွင် လုံးဝအဆင်မပြေချေ။ Company ဖက်မှ တောင်းဆိုသည့် အချက်များကို သူမ ဖက်မှ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါ။ ဥပမာ- အလုပ်ဆင်းနောက်ကျတဲ့ နေ့တွင် ညဉ့်နက်နိုင်သည် တဲ့ ။ ထို့ကြောင့် သူမ မည်သို့မျှ အဆင်မပြေချေ။ သူမသည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အထိုက်အလျောက် ညဖက်အပြင်ထွက်ရသည် ကို လွန်စွာရွံ့မုန်းတတ်ပါ၏။ ထို့အပြင် သူမကဲ့သို့ မိဘမဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်လွန်းကာမှ တော်ရာကျနိုင်ပါ၏။

စိတ်ပျက်လွန်းစွာဖြင့် သူမ Company အရှေ့တွင် မောင့်ကို စောင့်နေမိပါသည်။ သူမကိုလာကြိုမည်ဟု မောင်ပြောထားသောကြောင့် ပင် ။

သို့သော် သူမ စောင့်နေသည် မှာ မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်ကြာပေပြီ။ မောင်ရောက်မလာသေး။ အလုပ်များ တတ်သော မောင့်ကို သူမ နားလည်ပေးနိုင်သောကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပင် မောင့်ကို စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

။

"မင်း..."

ခြေတစ်စုံ သူမရှေ့သို့ရောက် လာပြီး သူမကို လက်ညှိုးထိုးကာ
ငေးကြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်။

"ဪ... ဟို... ရှင်?"

သူမ အံ့ဩလွန်းစွာဖြင့် သူ့ကိုလက်ညှိုးပြန်ထိုးလိုက်မိပါ၏။ သူမ ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုမှတ်မိလိုက်၏။ တကယ်ပင် မြင်မြင်ချင်းပြန်မှတ်မိလိုက်ပါ၏။

"ဟုတ်တယ်။ Valentine day က လူလေ..."

"ဟုတ်။ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်"

မျက်နှာပူလွန်း၍ ခေါင်းငုံ့ရင်း သူမဖြေလိုက်မိပါသည် ။

"မင်း ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ?"

ထိုလူက သူမ မထင်မှတ်ထားစွာ စပ်စုနေ၏။

"ကျွန်မ အသိကိုစောင့်နေတာပါ"

"မင်း ကောင်လေးကိုလား?"

"ရှင်က ပွင့်လင်းလိုက်တာ"

သူမ သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော သူက ဟက်ခနဲပြီးလိုက်၏။

"ကိုယ့်နာမည် ထက်ဝန်းကျင်ပါ"

သူက လက်ချင်းနှုတ်ဆက်ရန် လက်တစ်ဖက်လှမ်းရင်း နာမည်ပြော

လေ၏။

"ကျွန်မ နာမည် ရတီမှန်ပါ"

သူမ သူ့လက်ကိုပြန်မကိုင်ပါ။ မြန်မာမိန်းကလေးများ အတိုင်း ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သော် သူက သူ့လက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

"ဟုတ်သားပဲ။ မင်းက မိန်းကလေးဆိုတော့ ကိုယ်တို့ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့နော်"

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စကို ကိုယ်ပြန်တွေးမိတယ်။ အဲဒါ ကိုယ်လွန်လား ဆိုပြီးတော့"

"ဟို... ပြန်ပြီး အစမဖော်ပါနဲ့ လား? ကျွန်မ လွန်တာပါ"

"မင်း ရှက်ရှက်နဲ့ ဝင်မခံနဲ့ ။ တကယ်က ကိုယ်လွန်တာ။ မင်းကိုယ့် ကို ဖက်လိုက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက ကိုယ်သတိရှိရှိနဲ့ ဖယ်လိုက်သင့်တာ "

"သတိရှိရှိနဲ့ ? ဟုတ်လား"

သူ့စကားကို သူမ အံ့သြရပြန်၏။ သေချာသည် က သူမ လတ်တ လော ရင်တွေအရမ်းခုန်နေ၏။

"ဟုတ်တယ်လေ။ သတိရှိရင် ကိုယ်ရှောင်လိုက်သင့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လည်း သတိလက်လွတ် ငြိမ်နေမိတယ်"

"ရှင်?"

သူမ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်လိုက်မိပါသည် ။ သူက

တော့ ပြုံးနေ၏။

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကို ပြန်တွေးမိတိုင်း မင်းကိုတောင်းပန်သင့်တယ် လို့ ထင်မိတယ်။ မင်းနဲ့ နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ရင်တောင်းပန်မယ်ပေါ့"

သူမ တကယ်ပင် ရှက်နေမိတော့၏။

"မင်းကိုတောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ကော်ဖီတိုက်ပါရစေလား?"

သူ့ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို သူမ မငြင်းချင်ပါ။ အလုပ်နှင့် လွဲရသောကြောင့် သူမ စိတ်ညစ်နေမိခြင်းကို သူနှင့် စကားပြောရင်း ဖြေဖျောက်ချင်ပါ၏။ သို့သော် သူမ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို လက်မခံသင့်။ နှစ်ခါပဲတွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို သူမ လက်ခံလိုက်လျှင် သူမချစ်သူ မောင့်အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိမှု လျော့နည်းရာကျ၏။

"ကျွန်မ လတ်တလော ကော်ဖီမသောက်ချင်သေးဘူး ကိုထက်ဝန်း ကျင်"

"ဒါဆို အအေးဆိုရင်ရော"

"ဟင့်အင်း။ အအေးလည်း မသောက်ချင်ဘူး"

"ဒါဆို မင်းသောက်ချင်တာ၊ စားချင်တာ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်တယ်ဆိုရင်ရော..."

"ကျွန်မ ငြင်းမှာ ပါပဲ ကိုထက်ဝန်းကျင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ? မင်းရဲ့ ကောင်လေးကြောင့် လား?"

သူက အတော်ပင် ဇွဲရှိသူတစ်ယောက်ဟု သူမ ကောက်ချက်ချလိုက်မိပါ၏။

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ် ကိုထက်ဝန်းကျင်"

"အဲဒါ ကိုယ်သိတယ်လေ။ အခု မင်းချစ်သူကို မုန်းခိုင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းကိုကော်ဖီသောက်ဖိတ်နေတာလေ"

"ကျွန်မ ကိုထက်ဝန်းကျင်နဲ့ ကော်ဖီလိုက်သောက်ရမှာ စိတ်ထဲမလုံဘူး။ နောက်ပြီး ဒီကို ကျွန်မချစ်သူ မကြာခင်ရောက်လာမှာ ပါ"

သူ မျက်ခုံးလေးမြင့်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏။

"ကိုယ်... လက်လျော့ရတော့မှာ လား ရတီမှန်..."

သူမ သူ့ထံမှ မျက်လုံးလွှဲလိုက်မိပါ၏။

"ကိုယ်က တောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ကော်ဖီတိုက်ချင်တာပါ။ ဒီထက်တာမှ မပိုပါဘူး"

"ကျွန်မနားလည်ပါတယ်"

"အင်းလေ။ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ နောက်တစ်ခါကျရင် တော့ ကော်ဖီလိုက်သောက်နိုင်ဖို့ မင်းကိုယ်မင်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါကွာ။ ဟုတ်ပြီလား?"

ရီဝေဝေမျက်လုံးလေးနှင့် သူနှုတ်ဆက်ရင်းသူမကိုကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည် ။ သူ့ကျောပြင်ကို သူမငေးကြည့်ရင်း သူ့ဖိတ်ခေါ်မှုကိုငြင်းလိုက်မိသည့် အတွက် နောင်တလိုလိုအရာကြီးက သူမရင်ထဲ တိုးဝင်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သူက သူမကို ဖျက်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမအကြည့်နှင့် သူ့အကြည့် ထိပ်တိုက်ပင် ဆုံလေတော့ သူမရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်ရ၏။ သူမကိုကြည့်ကာ သူပြုံးပြီး ခြေလှမ်းများကို နောက် ပြန်လှည့်ရင်း သူမထံသို့ ပြန် လာလေသည် ။

"ကိုယ့် ဖိတ်ခေါ်မှုကိုငြင်းလိုက်တဲ့ အတွက် ကိုယ်သိချင်တာလေးတ

စံခုကိုတော့ မေးပါရစေလား ရတီမှန်"

အရစ်ရှည်နေသော သူ့ကိုသူမ ငေးကြည့်လိုက်မိ၏။

"မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ?"

"ကျွန်မအလုပ်လာလျှောက်တာပါ"

"အလုပ်ရခဲ့လား?"

"မရခဲ့ဘူး..."

"ဒါဆို မင်းအခု စိတ်ညစ်နေတာပေါ့"

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါ၏။

"မင်းကို ကိုယ်တစ်ခု ကူညီနိုင်တယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်အသိ Company တစ်ခုမှာ အခု လူလိုနေတယ်။ အဲဒါ မင်းသွားလျှောက်ကြည့်ပါလား?"

"ကျွန်မသူများ အကူအညီ မယူတတ်ဘူး ကိုထက်ဝန်းကျင်"

သူမ ငြင်းတော့ သူက ပြုံးပြီး သူ့ကားအနားသို့လျှောက်သွားကာ ဂျာနယ်တစ်ခုကို ယူပြီး သူမထံသို့ပြန်လာပေးပြန်၏။

"အကူအညီမလိုချင်ဘူးဆိုလည်း ဒီဂျာနယ်ကို မင်းဝယ်ဖတ်ကြည့်။ အလုပ်ခေါ်ကြော်ငြာပါတယ်"

သူမ အလုပ်လိုနေသူတစ်ယောက်ပီပီ သူပြသော ဂျာနယ်နာမည်ကို သေချာဖတ်လိုက်မိပါ၏။

"နောက်ပြီး ကိုယ့်ကို သူက ဒီဂျာနယ်ကို အတင်းပေးလို့ သာ ယူလာရတာ အခု လွှင့်ပစ်တော့မှာ ။ မင်းဖတ်ချင်ရင်ယူလိုက်။ ဖတ်ပြီး ရင်လွှင့်ပစ်လိုက်"

သူမကို ဂျာနယ်လေးကမ်းပေး၏။

"ဒီအတွက် မင်းချစ်သူကတော့ မင်းကိုဆူမယ် မထင်ပါဘူးကွာ... ဟုတ်တယ်မှတ်လား။ မင်းမယူချင်ဘူးဆိုလည်း ကိုယ်ကတော့ လွှင့်ပစ်မှာပဲ"

သူပေးသည့် ဂျာနယ်ကို သူမ လက်ခံလိုက်သင့်သည် လား?

"ယူလိုက်ပါကွာ။ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ။ ကိုယ်လွှင့်ပစ်မယ့် ဂျာနယ်ကို မင်းကအလုပ်ရှုပ်ခံပြီး လွှင့်ပစ်ပေးတယ်ပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူး လား?"

သူမ ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖိုး ထပ်မကုန်ပဲ အလုပ်လျှောက်ကြော်ငြာဖတ်နိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသင့်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ။

"အင်း... ကျွန်မဒီဂျာနယ်ကို လွှင့်ပစ်ပေးမယ်"

သူမလက်ထဲသို့ သူ ဂျာနယ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"မင်း ငါ့ကိုအလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေးလို့ မင်းအပေါ်မှာ ငါ အကြွေးတင်သွားပြန်ပြီ ရတီမှန်"

"ရပါတယ်"

"မရပါဘူး။ ဒီတော့ ငါ မင်းကို အကြွေးဆပ်ရဦးမယ်နော်။ အဲဒါ မင်းမှတ်ထား..."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမကို ကျောခိုင်းပြီး သူထွက်သွားပြန်၏။ သူမ သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူမ သတိထားပြီး အကြည့်လွှဲလိုက်ရ၏။ သို့မဟုတ် သူလှည့်ကြည့်လျှင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမ မောင့်ကိုဆက်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ အတန်ကြာစောင့်ပြီးသည့် တိုင်း မောင်ရောက်မလာသောကြောင့် သူမ မောင့်ထံသို့ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

"မောင်..."

"မှန်... မောင် မလာနိုင်တော့ဘူး။ မောင်လေ... ဒီမှာ အလုပ်တွေ အရမ်းများ နေတယ် မှန်ရယ်"

မောင့် စကားသံက သနားစရာလေးပင်။ အောက်ကျို့သံလေးနှင့် ပြောလိုက်သော မောင့်ကို သူမ စိတ်ဆိုးချင်သော်လည်း စိတ်ဆိုးမှုကို မဖော်ပြ ချင်တော့။ သက်ပြင်းသာချလိုက်မိပါတော့သည်။

"ဒါဆို မှန် ဆက်စောင့်နေရမှာ လားမောင်။ ဒါမှ မဟုတ် မှန် ပြန်လိုက်ရတော့မလား?"

"မှန်ရယ် မောင်ဘယ်လိုပြောရမလဲ? မောင် မှန်ကိုတောင်းပန်ချင်တာပဲသိတယ်"

"မတောင်းပန်ပါနဲ့ တော့မောင်ရယ်။ မှန်ပြန်လိုက်တော့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

မောင့်ဖက်မှ အသံတိတ်နေ၏။

"ညနေကျရင် အန်တီဆီကို မှန်လာခဲ့ဦးမယ် မောင်"

"မောင် စောင့်နေပါ့မယ်"

"အန်တီ အခုတလော သက်သာတယ်မဟုတ်လား?"

"သက်သာတယ် မှန်"

သူမ ဖုန်းချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိပါ၏။ သူမ ပြန်ရန် ကားဂိ

တ်ဖက်သို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါတော့သည် ။ ထိုစဉ် ထက်ဝန်းကျင်သည် သူမကို စောင့်ကြည့်နေကြောင်း သူမတွေ့လိုက်ရပါသည် ။

ထက်ဝန်းကျင်က သူ့ကားအနားမှ သူမ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် သူမ ကို ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်သည် ကို သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ တုံ့ပြန် လိုက်ပါသည် ။ ထို့နောက် သူမ လိုင်းကားနှင့် ပင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လိုက်ပါ သည် ။
